

Hassan Muhammed Ber

Solen låg på de Iranska bergen ordentligt denna sena oktoberdag. Mitt i den lilla byn var det som en folkfest. Människor var på väg ut från dagens höjdpunkt, bönestunden. Otaliga kindpussar utväxlades samtidigt som glada små samtal ägde rum. Den lilla moskén hade så länge någon kunde komma ihåg fungerat som en naturlig mötesplats för gemenskap, eller skvaller om man nu vill se det så. Mitt i folkhopen stod en man som verkade vara lite mer populär än andra att tala med. Byns böneledare, Imamen. Han hade ofta goda råd om livet att ge, och dessutom kunde alla lita på att de också följde profetens, och därmed Allahs, vilja. Muhammed hade varit stolt om han fått se denne av sina företrädare. Han hade alltid rättrådiga tips att ge om ett bra muslimskt leverne. Det märktes också tydligt att alla i den lilla folkhopen hade respekt och tro på denne man. Efter en längre stunds småpratande började folkmassan tunnas ut, för att återgå till det vanliga livet med hårt arbete och hårda regler från en bakåtsträvande regim. De visste dock att de alltid kunde komma hit. Hit till Imamen, böneledaren, för att prata om livets upp och nergångar, utan att vara rädda att kastas i fängelse för sina åsikter. Han var helt tydligt den lilla byns hjärta.

Allahs vilja är min lag. Det fick jag lära mig redan när jag som barn lekte runt i vårt lilla hus med min mor och alla mina syskon. Min mor var alltid snäll och förstående mot mig och mina syskon. Hon var som en rätträdig muslimsk kvinna: rättvis. Hon visade alltid sin kärlek till oss barn. Min far fick jag aldrig riktig kontakt med. Han jobbade alltid till långt in på kvällen i sin lilla butik för att kunna försörja familjen, och när han var hemma var det som om han inte var närvarande. Efter det att han kommit in genom dörren och kysst min mor på kinden satte han sig alltid framför tv:n, eller gömde sina trötta ögon bakom en bok. Självklart älskade han oss. Det var jag säker på, för det gör alla muslimska föräldrar. **Alla föräldrar älskar ju sina barn.**

Ibland bråkade förstås mina föräldrar, men det var aldrig allvarligt. Min far

slog aldrig min mor, som många av mina vänners pappor gjorde. Det handlade alltid om en kort snabb ordutväxling, och sedan satte sig min far med en bok. Min mor återgick i allmänhet till det arbete hon var upptagen med den mesta av sin tid, städa, tvätta eller laga mat. Hon var en god och rätträdig mor.

Imamen var min bästa vän. Jag och min bror Ben brukade gå dit och lyssna på hans historier i timtal. Han hade alltid en ny historia att berätta. Ofta var historierna om Jesus och hans kamp mot fariséerna eller om Mose och egypterna. Bäst var förstås historierna om Muhammed, profeten. Ofta när vi lekte, ville jag vara Muhammed. Vi lekte att jag skulle förtälja folket om Allah, och utföra hans uppdrag, som Ben oftast hittade på. Det var först senare jag förstod att **ingen kan vara som Muhammed.**

Han var speciellt utvald av Allah för att utföra hans uppdrag och berätta om hans profetior.

Hela min barndom tillbringade jag mycket tid hos Imamen. Han var en populär person och ofta fick jag vänta utanför för att han stod och pratade med någon från byn. Självklart var det värt att vänta, och med tiden hittade jag på olika tidsfördriv när jag fick vänta utanför. Ofta ritade jag bilder i sanden som föreställde Muhammed när han stred mot den stora ormen, eller när folket stod och lyssnade på honom. Det tog alltid lång tid att rita ut hela folkmassan, och efter ett tag när jag tröttnat brukade jag alltid göra de som stod längst bak till streckgubbar. Som om de inte var lika fina som de som stod längst fram och verkligen brydde sig om Muhammeds budskap.

När Imamen såg mina bilder brukade han banna mig och säga att **alla var lika inför Allah**, och att man inte skulle döma folk innan man visste allt om dem. Den ende som visste allt om en människa var ju Allah, så jag tyckte

alltid att det var lite svårt att få ihop. Imamen föreslog att de som stod längst bak kanske kom sent för att de hade hjälpt gamla människor över gatan, precis enligt Allahs vilja. Som vanligt hade han förstås rätt.

Med tiden började Imamen lära mig att skriva tecken som betydde ord. De andra i skolan blev så klart avundsjuka på mig för att jag redan kunde skriva när jag började skolan. Ofta ville de att jag skulle göra deras läxor för att de skulle hinna vara ute och leka mer, men jag sa så klart alltid nej. Muhammed hade aldrig fuskat om han hade gått i skolan. Min lärare var alltid nöjd med mig i alla fall, och ofta fick jag hjälpa de andra i klassen under lektionerna. Självklart var jag också bäst när vi hade religion. Jag kunde alltid svara på alla frågor. Och när vi hade läxa i religion så berättade ofta Imamen någon historia för mig som handlade om den, så att jag lättare skulle kunna komma ihåg.

Då jag hade gått i skola i ett år så började Imamen lära mig andra sorters

tecken. Han sade att det var så de skrev i andra delar av världen. I början hade jag väldigt svårt att förstå varför de hade valt så konstiga tecken när de hittade på sitt språk. Varför kunde de inte ha valt samma tecken som vi använde? Idag har det blivit ganska många språk. Förutom persiska också engelska, italienska, grekiska, arabiska och latin. Imamen sade att om jag ville sprida Muhammeds läror över hela världen, så var jag ju tvungen att veta hur de talade och skrev. Som vanligt hade han rätt, den gamle mannen.

Min ungdom var egentligen ganska odramatisk. Skolan gick som sagt bra. Jag trivdes bra hemma, och hade väl egentligen inga större bekymmer med livet. Någon gång när jag var i tonåren började jag bli säker på vad jag skulle göra med mitt liv. Jag ville bli Imam och sprida Allahs läror precis som min gamle vän hade gjort. Det skulle förstås innebära att jag var tvungen att flytta till Teheran för att studera Koranen. Det kändes lite konstigt när jag började inse att jag på något sätt skulle **överge mitt gamla liv.**

Imamen, min mamma och mina syskon. Det kändes på något sätt som om jag skulle svika dem. Imamen tyckte att jag hade gjort ett riktigt val, och att han trodde att ingen skulle bli så bra företrädare för Muhammed som jag. Jag trodde på honom den gången också, för han hade alltid haft rätt innan.

Teheran var stort. Inte alls som den lilla by jag var uppväxt i. Tryggheten rycktes liksom bort under mina fötter. Som tur var hittade jag en ny följeslagare i vått och torrt, Koranen. Denna heliga bok, som fortfarande är det mest fantastiska jag läst. Ingen annan bok kan mäta sig med denna i intensitet eller lyrik. Det är helt tydligt att Allah hade ett finger med i spelet när den skrevs. Med bokens hjälp tog jag mig igenom åren i Teheran. Visst hade jag många vänner bland de studerande, men det var ändå inte samma sak som hemma. Det var svårt att hitta samma underbara gemenskap.

Jag bestämde mig ganska fort under mina studier att jag skulle försöka åter-

vända hem när jag var klar. Där kände jag mig säker. Jag var bara hemma och hälsade på en enda gång under mina studier. Jag kan inte förklara varför, jag trivdes ju hemma, men jag kände väl att jag ville koncentrera mig på det liv jag levde i Teheran.

När jag till slut återvände till byn, var Imamen död. Han hade tydligen gått bort bara några dagar innan jag kom hem. Nästan som om han visste att jag skulle komma tillbaka. Det var egentligen ingen som ifrågasatte att jag skulle ta över som böneledare i byn. Det kom helt naturligt, och livet i byn fortsatte precis i samma gamla banor. Jag vet att han alltid har vakat över mig sedan dess.

När regimen tillträdde var det först ingen som egentligen tänkte så mycket på det. Det politiska hade aldrig nått så långt ut som till vår lilla by. Livet där hade varit opåverkat sedan tidernas begynnelse kändes det som. Men det var väl också en stor anledning varför jag trivdes så bra där. **Man visste vad man hade att vänta.** En dag kom

dock en främling till byn. Han hade lång rock och ett långt svart skägg. I sitt ledband hade han fem män som följde honom vart han gick. Männen verkade väldigt frågvisa och pratade med så många som möjligt i byn. Jag kände redan vid deras ankomst att Allah inte var med dem.

Senare på dagen kom de in i moskén och började ställa frågor. De sade att de hade hört saker från bybefolkningen om att jag var en omtyckt ledare och en klippa att lita på. Jag blev självklart väldigt smickrad av deras prat, men jag kunde inte annat än att hålla mig på min vakt. Vem visste vilket syfte dessa män hade? Konversationen handlade sedan om hur många kvinnor i vår by som arbetade, och vilken del jag hade i detta. Efter en stunds prat om allt och inget tackade männen för pratstunden och gick sin väg. Konversationen hade bara varit under trevliga former, men jag hade ändå mina misstankar.

En dag hände det. Jag vaknade upp efter en dröm där jag fått **en vision av**

Muhammed. Han sade åt mig att jag var tvungen att fly, för att männen jag träffat skulle komma efter mig och fängsla mig. Jag packade snabbt ihop mina saker för att ge mig iväg. Min mor och mina syskon försökte övertala mig att stanna, men jag var säker på min sak. Muhammed hade kommit till mig i en vision, och jag hade inga betänkligheter angående att jag skulle följa hans råd.

Flykten som följde utspelade sig på smala vägar bland bergen och genom enorma dalar fyllda med sand. Det var en hård prövning men jag visste att Allah var med mig hela tiden. Efter otaliga äventyr befann jag mig till slut i en hamn på den italienska östkusten. Det var vissa turer kring mina försök att söka asyl, men med mina stora språkkunskaper i ryggen lyckades jag övertala immigrationsmyndigheterna att jag skulle bli en bra medborgare som skulle kunna ordna mig själv ett jobb.

Redan första dagen tog jag kontakt med det muslimska samfundet i Rom.

Där fann jag vänner och likasinnade. Mitt första år i Rom blev därför under omständigheterna mycket trevligt. Efter otaliga jobb i olika närbutiker kunde jag sedan till slut genomföra min stora dröm. Jag lyckades få jobbet som huvudansvarig för det muslimska samfundet i Rom. Här trivs jag nu bra som böneledare för de muslimer som faktiskt finns i Rom trots stadens viktiga roll inom katolicismen. Mina muslimska bröder och systrar här i Rom har det ibland inte så lätt eftersom Rom är så otroligt präglad av kristna värderingar och lagar. Därför känns det skönt för mig att kunna stödja dem i både det världsliga och det andliga.

I början hade jag brevledes kontakt med min familj. Efter ett tag började breven präglas allt mer av Bens önskan att jag skulle komma hem igen. Det hade oftare och oftare kommit män och frågat konstiga frågor om mig och mina förehavanden, och han började allt mer orolig för att han och mor skulle råka illa ut. Jag såg dock inte vad som skulle bli bättre av att jag

skulle återvända så jag började istället försöka övertala dem att flytta till Rom. Jag har allt förtroende för att myndigheterna här skulle släppa in dem. Ben skrev tillbaka att mor var för gammal för att flytta och att jag var tvungen att återvända för att saker och ting skulle ordna upp sig. Vår brevkontakt blev allt skralare och nu är det över ett år sedan jag fick mitt sista brev från min bror.

Självklart blir jag orolig ibland för att det har hänt dem något, men jag är säker på att det bara är något med regimen som hindrar brevlades kontakt med omvärlden. Jag är säker på att Ben tar hand om min mor. Han är en god man och jag vet att Allah är med dem.

Här är jag nu efter fem år i Italien. Rom är en fin stad och **jag trivs bra** med mitt liv här. Jag hjälper mitt samfund att hålla kontakten med Allah, och de hjälper mig. Må Han vara med oss alla.